

βούκινο

βούκινο, το, ουσ. [<μσν. βούκινον <λατιν. bucina <αρχ. βυκάνη], όστρακο ή κέρατο βοδιού που χρησιμοποιείται ως σάλπιγγα·

- *γίνομαι βούκινο*, μαθεύεται, διαδίδεται ευρέως ατόπημα ή μυστικό μου που με δυσφημεί: «μ' είδαν να γυρίζω σουρωμένος στο σπίτι κι έγινα βούκινο σ' όλη τη γειτονιά»·

- *έγινε βούκινο*, μαθεύτηκε, διαδόθηκε ευρέως ατόπημα ή μυστικό που δυσφημεί κάποιον: «όσο κι αν προσπάθησε να το κρατήσει κρυφό, έγινε βούκινο κάποια στιγμή πως τα 'χε με τη γυναίκα του φίλου του»·

- *το κάνω βούκινο*, κοινολογώ, διαδίδω ευρέως το ατόπημα ή το μυστικό κάποιου, που τον δυσφημεί: «ένα μυστικό σου εμπιστεύτηκα κι εγώ μια φορά κι εσύ πήγες και το 'κανες βούκινο».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας